

Neljä pääväriä: Vihreä

© A. Sovijärvi, 2007, rev III

<http://apz.fi/kirjat/>

Tämä teksti on 3. osa "Päävärit"-sarjaa.

"Tämä on siitä tavasta, jolla huomioin ympäristöäni."

Ensimmäinen luku

"Mitä yksi ajatteleva tekee täällä känniääliöiden joukossa?"

Istuskelin laivan katetulla aurinkokannella joskus puolen yön jälkeen pidellen kädessäni hiljalleen jäähtyvää puolikasta Irish coffeeta. Se ei enää tuntunut menevän väkisinkään, vaikka yritin vaivihkaa hörppiä sitä pienin siemauksin. Risteilyalus keinui lievästi, kuin haluten muistuttaa minua siitä veden täyttämästä kuilusta, jossa seilasimme.

Illan tunnelma ei enää ollut mitenkään juhlava. Pidemminkin lievän pahoinvoiva ja unelias. Katselin suoraan ylöspäin kirkasta tähtitaivasta ja aivan valloittavan upeaa kuuta. Brittiläispariskunta lähestyi jostain kauempaa.

"Fucking drunken Russians everywhere!" kirosi mies.

Naureskelin hetken aikaa hänen huomiolleen, joka oli harvinaisen tarkka. Jostain syystä näin joulun alla Venäjän edustus laivalla oli huomattava, jopa häiritsevä. Ja minä kun kuulin, että nelivetokännit olivat vain suomalaisten erikoisuus.

Katselin ympärilläni siinä talvisten turistien hautomiseen tarkoitettussa kasvihuoneessa. Toisessa suunnassa oli disko, toisessa hissitasanne ja tie ulkokannelle. Irish coffeeni oli nyt täysin kylmää. Jätin sen siihen penkin viereen ja nousin. Humalatila ei ollut merkittävä, mutta oli silti läsnä. Laivan keinuminen tehosti entisestään omaa aaltoilevaa kävelyäni suunnatessani pois diskon suunnasta. Astuin hissitasanteelle ja olin törmätä melko juhlakuntoiseen ikäiseeni mieheen.

"How can I get back to that fucking disco thing?" hän kysyi.

Viitoin häntä kävelemään katetun aurinkokannen läpi.

"It's fucking freezing out there!" hän sanoi.

Neuvoin häntä menemään kävelykatukannelle, kävelemään siitä yli, ja ottamaan toisessa päässä hissini ylös. Vaikutti hetken, että informaatio jäi jonnekin matkalle. Kun ei muutakaan tekemistä oikeastaan ollut, lupasin lähteä näyttämään. Siirryimme hissillä kävelykadulle.

"So you have to come all the way down here to get back up there?" hän kysyi.

"Yep, pretty fucked up" vastasin.

Kävelimme siinä sitten ihmetellen kaikkea kävelykadulla myytävää roinaa. Yllättäen hän kysyi:

"Umm... you're not gay, are you?"

"Uh... no, why?"

"Because once we get there, I'm gonna buy you a drink and I don't want to give any wrong signals and stuff"

"Fine by me", naureskelin.

Mietin samalla, mistähän päin tyyppi mahtoi olla. Aksentti oli selkeästi brittimäinen, mutta ei kuitenkaan. Käytävän toisessa päässä tuli ilmeisesti vastaan joku tuttu.

“Hey I know you!” huusi uusi tuttavuuteni.
“We go drink... KALJAA!” huusi selkeästi suomalainen vastaantulija.

Jatkoimme hissiin.
“Miksi nää puhuu näin paskaa englantia?” hän kysyi yllättäen.

Syntyi hiljainen hetki.

“Sä puhut suomeakin? Mistäpäin sä oikein olet?”
“I'm from Germany, from a city so utterly insignificant I don't even bother mentioning it.”
“Sun suomes on silti ihan pirun hyvä.”
“Yeah, my sister lives in finland, been here couple of years myself.”

Hissi pysähtyi lopulta 13. kerroksen yökerhoon. Astuimme ulos ja hän läimäytti minua selkään.

“Fucking great man!”

Siirryimme lopulta baaritiskille, josta sain lasillisen Crowmooria. Naureskelin hetken mielessäni idealle, että tämä siideri oli ilmaista kuin kalja.

Toinen luku

“Näkymättömiä ihmisiä”

Kävelin yökerhosta takaisin vanhalle paikalleni aurinkokannen penkille. Suureksi kyllätyksekseni joku oli sillä välin tyhjentänyt jäähtyneen Irish coffeeni. Paikka oli nyt huomattavasti kylmempi kuin aiemmin. Vilun väreet pakottivat minut jälleen liikkeelle. Muistin samalla, että olin kai ollut menossa jonnekin hissillä ennen törmäämistäni saksalaiseen, en vaan muistanut enää minne.

Hissin luona joku teinityttö nojasi seinään ja itki. Jäin samalla pohtimaan, että nykyisin on kai ihan OK sanoa parikymppisiä teineiksi itse lähestyessä kolmea kymmentä. Oli sillä joku äijäkin siinä ja huusivat toisilleen. Jätkä aloitti.

“Miks vitussa sun pitää aina olla tollanen?”
“Haista sinä vittu!”
“Miks vitussa sun pitää aina purra mua kaulaan, tajuutko että se sattuu?!”

Tyttö itki edelleen. Jätkä jatkoi.

“Nyt oot niin vitun kannissäkin, että lähet hyttiin nukkumaan!”
“No vittu en lähe!”
“No vittu haen laivan poliisit tänne sitten!”
“No vittu hae!”

Naureskelin mielessäni faktalle, että pariskunta ei tähän mennessä ollut onnistunut sanomaan yhtään lausetta, jossa ei olisi mainittu vittua. Kävelin pari kerrosta alaspäin ja jäin katsomaan kävelykatua, joka levittäytyi eteeni muutamaa kerrosta alempana. Siivooja työnsi vaunujaan keräillen satunnaisia roskia lattialta ja pysähtyi sitten miesten WC:n eteen. Hyvin tottuneeseen tyyliin hän nappasi muutaman paperirullan ja käsipyyhkeitä.

Ohi kulkenut vahvassa juhlakunnossa ollut mies vilkaisi siivousvaunuja aikoen ensin mennä vessaan, mutta harhaili sitten pois päin. Jäin huvittuneena seuraamaan tilannetta viimein tehtyäni huomion. Siinä tuijottaessani alas huomasin viereeni pysähtyneen järjestyksenvalvojan.

Osoitin sormellani miesten WC:n avonaista ovea.

“Näetkö?!”

Vartija tuli nyt aivan ikkunan viereen ja katsoi alas.

“Mitä?”

“Katso tarkasti mitä tapahtuu.”

Ajoittain siivooja palasi vaunulleen hakemaan puhtaita lattialiinoja jatkaen sitten laatoituksien puhdistamista vessasta. Toinen laivan järjestyksenvalvoja käveli siitä vessan ohi. Vieressäni seisonut vartija tuijotti edelleen kohtaa jonka olin osoittanut, kääntyi sitten minuun päin ja kysyi.

“Mitä siellä on?”

“Näitkö?” kysyin edelleen.

“Ei siinä ollut kuin turvamies”, hän sanoi viimein.

Naurahdin huvittuneena, pointtini osoittaminen oli onnistunut aivan täydellisesti.

Kolmas luku

“Kesken töitä ei aina jaksa keskittyä oleelliseen”

Kello alkoi uhkaavasti lähestyä neljää aamuyöstä. Olin kolmannen kerran palannut takaisin lähtöpisteeseen. Olokin oli aika karsea, tosin syytin siitä eniten aiemmin illalla saamaani drinkkiä.

Seurasin tuolloin tanssiorkesteria ja tuhosin illan ensimmäistä drinkkiä. Viereisessä pöydässä ehkä neljissä kymmenissä ollut mies kelasi hiljalleen veneeseen päin koukkuun tarttunutta naista. Mies sanoi jotain naiselle, osoitti baaritiskiä ja lähti. Ja heti kun miehen silmä vältti, ilmestyi jostain toinen tyyppi ja vei naisen tanssilattialle. “Paska säkä”, pohdin. Hetken päästä mies palasi todetakseen tapahtuneen, pysähtyi pöytäni kohdalle ja laski kummatkin drinkit pöydälleni. Nostin katseeni hieman hämmentyneenä.

“Kumman haluat, toisessa on limeä, toisessa glögiä.”

Tuijotin häntä hieman yllätettynä. Hän jatkoi.

“Mulla oli tossa muija, mutta nyt se on jossain, joten paskaako sille drinksuja ostaa. Ota toinen, hyvää joulua!”

Otin sen limedrinkin sitten.

“Hyvää joulua sullekin” huusin vielä perään miehen poistuessa paikasta.

Tuosta drinkistä tuli ihan pirun outo olo joka tapauksessa. Mietin hetken aikaa, josko siinä olisi ollut tyrmäystippoja, mutta toisaalta sain valita drinkin vapaasti tarjoajan seisoessa kauempana. No, joka tapauksessa.

Ajatuksenjuoksuni katkesi hissien ovien avautumiseen jossain kauempana. Se sama siivooja, jota olin seurannut jo aiemmin, oli tullut tähän kerrokseen. Siivousvaunut kolisivat hänen ylittäessään aurinkokannen oven korkean kynnyksen. Lopulta hän oli siinä vieressäni ja alkoi tyhjentää tuhkisroskista.

“Oletko koskaan ajatellut, että kun pistät ton uniformun päälle, muutut läpinäkyväksi?” kysyin.

Siivooja ei sanonut mitään, kääntyi vain katsomaan. Yritin tulkita ilmeestä, oliko tämä 'taas joku känniläinen kerjää pesää'- vai 'oho, onko jollain jotain oikeasti merkityksellistä sanottavaakin'-hiljaisuus. Jatkoin.

“Olen itseasiassa ihan pirun pitkään pohtinut tuota juttua siivoojia seurattessani. Siinä missä esimerkiksi vartijaan tai myyjään ohikulkijat yleensä vilkaisevat, siivooja taas on täysin läpinäkyvä, eikä kukaan noteeraa. Kun tulee tarpeeksi taitavaksi, näkee vielä kuinka kauan siivooja on tehnyt hommaansa. Uudet siivoojat ovat vain aavistuksen läpikuultavia, pidempään työssä olleet taas ovat täysin läpinäkyviä. En edes tiedä mistä se johtuu. Ehkäpä se johtuu siitä tavasta yrittää olla huomaamaton ja olla katsomatta ohi kulkevia ihmisiä silmiin. Tai jotain, en todellakaan tiedä. Olen vaan ajan kuluessa noteerannut sen.”

Siivooja laski roskakorin tuhkakuppisuuden paikoilleen käsistään ja sanoi:

“Förlåt kompis, jag förstår inte ett ord av vad du säger.”

Naurahdin lievän huvittuneena itsekseni.

“Jassoo.”